

[Stauning.]

udenlandske Gæster, og det Indtryk, der erhverves af disse, kan til Tider være baade af økonomisk og af anden Betydning for Nationen. Det er meget muligt, at der baade har kunnet og maaske ogsaa nu kan indvendes noget imod dette Erhverv, men det kan der jo ogsaa overfor andre, selv Landmænd er jo ikke lutter Engle og har ikke lutter elskværdige Sider — hvorfor skulde saa Restauratører og Hotelfolk være udstyret i urimelig Grad som Engle? Men om man nu har den ene eller den anden Opfattelse i saa Henseende, saa berettiger det ikke til at handle uforsvarligt overfor et helt Erhverv, og det forekommer mig og mit Parti, at denne Beskatning maa siges at være en uforsvarlig Behandling af et Erhverv, der omfatter over 6 000 Virksomheder, hvor der beskæftiges direkte ca. 40 000 Personer, som med deres Livsinteresse er knyttet til dette Erhverv, foruden de mange, der er indirekte knyttet til Erhvervet som Leverandører og Producenter.

Det forekommer mig, at naar man ser paa dette Erhvervs Stilling, kan det ikke nægtes, at det er i en ganske særlig Grad blevet belastet. Dets Udøvere har ikke blot som andre Borgere Indkomst- og Formueskat og Ejendomsskatter og alt, hvad der i den Henseende er lovlig Skat til Stat og Kommune, men de har en Række andre Skatter, som fortrinsvis er lagt paa deres Opsætning; de har Brændevinsskat, de har Ølskat, de har Cigarskat, de har Vinskat, de har Skat paa Konserves, og ovenpaa det hele har de saa Restaurationsskattens 10 pCt. paa Omsætningen af de i Forvejen gennem en voldsom Beskatning fordyrede Varer. Og hertil kan yderligere føjes for Restarationer og Hotelvirksomheder, alt efter deres forskellige Beskaffenhed: Skat paa Hotellets Bagageautomobil, Afgift, hvis der holdes Musik, Afgift, hvis der er Adgang til at danse i Lokalerne, Afgift, hvis der holdes Billard, Afgift, hvis der er Fortovsservering, Afgift, hvis der er Servering ud over den normale Lukketid, og formodentlig endnu flere Afgifter. Dette Erhverv er belastet paa en ganske utilbørlig Maade, og det mest utilbørlige af det hele er den Restaurationsskat, der lægges paa ethvert Forbrug paa disse Steder, hvad enten der er Tale om den rejsende, eller om Arbejderne, eller hvem det nu maatte være, alle faar de det samme 10 pCt.s Paalæg til Fordel for den Jernbanepolitik, som altsaa i 1922 ansaas for nødvendig.

Publikum skal altsaa betale; thi man

maa jo sige, at Restaurationsskatten ikke er tænkt som en Skat, der skal bæres fortrinsvis af Restauratørerne og Hotelværterne, men at den skal betales af Publikum. Men der er jo ogsaa Grænser for Publikums Betalingsevne, og naar den Grænse er naaet, indtræder den Tilstand, hvor *Erhvervets* Vanskeligheder begynder. Det er en kendt Sag for dem, der har gjort sig den Ulejlighed at se indenfor hos Beværterehvervet, at adskillige allerede er gaaet under, at adskillige staar foran Ruin, og at Arbejdsløsheden blandt den store Stab af Medhjælpere er steget i en uhyggelig Grad.

Og saa kan det vel tilføjes, at dette System med en saa urimelig Beskatning paa et enkelt Erhverv avler Smugkroer og anden Ulovlighed, der jo florerer stærkere og stærkere Maaned efter Maaned; Strømmen gaar fra de kontrolerede, aabne Forretninger til tvivlsomme Selskabslokaler, hvortil Spise- og Drikkevarer medtages uden om Beskatningen.

Den Stilling, man har givet Beværterne som Opkrævere af Skat, er heller ikke misundelsesværdig. Talrige Retssager er opstaaet som Følge af den særegne Stilling, man har givet dette Erhverv. Mange hæderlige Folk er kommet i Ulykke ved at være tvunget til at paatage sig denne Stilling som Skatteopkræver. Det er forstaaeligt, at Smaafolk, der maaske i Forvejen har vanskeligt ved at klare sig, føler sig fristede til, naar de har dette dagligt voksende Skattebeløb i deres Lomme eller i deres Kasse, at gribe i den Lomme eller Kasse, hvor Skatten ligger, naar Huslejekrav eller anden trykkende Gæld melder sig, med det Resultat, at den Dag, Skatten skal betales, har de den ikke. I Januar 1928, altsaa for godt et Aar siden, meddelte Finansministeren Finansudvalget, at indtil det Tidspunkt havde der været 51 Retssager, men hvad der var lige saa uhyggeligt, var, at han ogsaa kunde meddele, at 211 000 Kr. af Skatten var afskrevet som Tab, og at 230 000 Kr. henstod som uberigtigede. Jeg synes ikke, det er noget opmuntrende Billede for Publikum, thi Publikum har jo betalt de 211 000 Kr. og ogsaa de 230 000 Kr.; det er ikke opmuntrende for Folk at vide, at paa Vejen fra deres Lomme til den højtærede Finansministers Kasse er der nogle, der har Adgang til disse Penge, med det Resultat, at i Løbet af forholdsvis faa Aar er 1/2 Mill. Kr. forsvundet eller er i Færd med at forsvinde. Og det er heller ikke opmuntrende for de lovydige inden for Standen, som stadig sørger for at betale.

Endelig forekommer det mig værdt at